

[Kr. Kristensen.]

nok, at man ud fra Bestemmelsen om, at det er Kommunalbestyrelserne, der skal uddele disse Midler, ikke kan drage nogen Slutning med Hensyn til den sociale Lov, som den højtærede Minister har bebudet angaaende dette Forhold; og det er muligt, at det er rent forbiggende, man har faaet en saadan Tillid. Men det er da godt den Tid, det varer.

Jeg glæder mig over, at den højtærede Minister omgaaes med Planer om at fremsætte et Lovforslag som det, han har skitseret, om en Simplificering af vor sociale Lovgivning. Det er den samme Tanke, som ogsaa Venstres Minister, det ærede Medlem Hr. Krag, var inde paa, at vi maatte have en saadan Ordning paa dette Forhold, at det ikke blev saa indviklet som i Øjeblikket. Og vi fra vor Side ser med Forventning hen til et saadant Forslag og haaber, at det skal lykkes at faa gennemført en virkelig systematisk Simplificering af disse Forhold.

Naar det foreliggende Lovforslag tilsigter at afhjælpe de Mangler, der er, medens Forhandlingerne om det andet Lovforslag staar paa, synes jeg for Resten, at naar disse Mangler ikke er større, end at de kunde taales et halvt Aar, kunde vi nok se Tiden an lidt endnu. Og jeg synes, at naar vi staar overfor en saadan systematisk Gennemgang af vor Sociallovgivning, er det noget uheldigt at begynde med saadan en Slags politisk Nødhjælpsarbejde som det, her foreligger; i Særdeleshed da det er min Opfattelse, at der ikke er nogen som helst Trang til det. Derfor synes jeg ikke, der er Grund til at gaa i Gang med et saadant Arbejde. Jeg forstaar, at man fra socialdemokratisk Side mener, at det er paakrævet paa Grund af den Letsindighed, hvormed de uddelte Løfter til Vælgerne Gang efter Gang, hvilket naturligvis fører Konsekvenser med sig i Retning af, at Vælgerne ogsaa vil have noget. For det er set adskillige Gange, hvordan socialdemokratiske Vælgere har spurgt, om Resultaterne ikke snart kunde vise sig. Det var rart at se, hvad det kunde blive, fordi de havde stemt socialdemokratisk. Derfor forstaar jeg, at man fra socialdemokratisk Side mener det paakrævet at faa et saadant Lovforslag i alt Fald fremsat. Om de saa vil sætte noget større ind paa Gennemførelsen, er en anden Sag. Det skal jeg ikke udtale mig om. Det faar vi at se senere. Men altsaa, det er forelagt, fordi man mener, at Løfterne var af en saadan Art, at det var en Nødvendighed at vise

Vælgerne, at man havde det store og gode Hjerte i Behold, som de stadig har pralet med overfor de smaa i Samfundet.

Jeg mener, at skal vi have noget i saa Henseende, er det rigtigt, at vi overlader det til Kommunalbestyrelserne, og jeg kunde i og for sig godt have ønsket, at det frie Skøn i Aldersrenteloven havde været lidt rummeligere. Vi er villige til Forhandling om Enkeltheder i den Lovgivning, her er Tale om. Men jeg vil rigtig nok sige paa Forhaand, at vi mener, at disse Ændringer maa holdes indenfor den økonomiske Ramme, som Lovgivningen fastsætter. Vi mener ikke, at der er nogen som helst Grund til at give flere Millioner til Uddeling. For Forholdet er i Virkeligheden det, at de, der nyder godt af den sociale Lovgivning, er langt bedre stillede end efter den oprindelige Lov, naar der tages Hensyn til Kronens Købeevne, og det mener jeg at kunne føre Beviser for. Nu forudsætter jeg selvfølgelig, at vi alle er enige om, at det, som det drejer sig om, ikke er, hvor mange Penge man har i Understøttelse eller Løn, men hvor meget man kan faa for disse Penge. Naar man fastholder dette — og ingen kan bestride, at det er det rigtige —, er det i Virkeligheden saadan, at Loven af 1927 giver bedre Levevilkaar til dem, der faar Understøttelse, end Loven af 1922 under Hensyntagen til den forøgede Kroneværdi, vi har nu fremfor den Gang. Med Hensyn til Aldersrenteloven vil jeg gerne nævne nogle enkelte Tal for at vise, hvordan det forholder sig. Efter Loven af 1922 kunde et Ægtepar i København med Dyrtidstilæg faa 1080 Kr., og den Sum, man nu faar, er 1008 Kr., som Taksten er nu. Men omregnes det efter Kronestigningen og det Fald i Pristallet, som har fundet Sted, giver det 1134 Kr., altsaa i Virkeligheden en Forøgelse paa 54 Kr. i Forhold til, hvad man kunde faa for Pengene den Gang. En enlig Mand i København har en Fordel paa 175 Kr. og en enlig Kvinde en Fordel paa 182 Kr. i Forhold til den Værdi, Kronen havde den Gang. I Købstæderne har et Ægtepar en Fordel paa 28 Kr., en enlig Mand 127 og en enlig Kvinde 136 Kr. Paa Landet har et Ægtepar en Fordel paa ganske vist kun 3 Kr., men det er dog til den rigtige Side efter socialdemokratisk Tankegang. En enlig Mand har en Fordel paa 86 Kr. og en enlig Kvinde paa 89 Kr. Det viser i Virkeligheden, at den megen Tale om, at Venstre har forringet Vilkaarene for de smaa i Samfundet, den har intetsteds hjemme,